

[Udenrigsministeren.]

Men fra denne forsigtige Indledning, som det ærede Medlem her kom med, hvor han ikke satte vore Ord i Modsætning til hinanden, men blot prøvede paa at tilvejebringe en Modsætning til visse Udtalelser fra Pressens Side, gled han saa over til at paastaa, at der fra Statsministerens og min Side under senere Forhandlinger, gennem offentlige Udtalelser i Udlandet og særlig i Genève var anvendt tvetydig Tale; og han angav Formaalet for denne tvetydige Tale, nemlig dette at give Folkeforbundets Repræsentanter et urigtigt Indtryk af, hvad der forestod i Danmark, og dermed opnaa, at der ingen Indvendinger fremkom derimod.

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem ret har været klar over Rækkevidden af disse Ord. Jeg maa formode, at det ærede Medlem ikke ret har forstaaet, hvor grov en Beskyldning det er, han her retter mod Landets Regering og mod politiske Modstandere; thi hvis han havde forstaaet dette, kan jeg ikke ret tro, at det med hele den Baggrund, som han har i vort politiske Liv og sit tidligere Arbejde, vilde have været muligt for ham at udslynge saadanne Beskyldninger paa et saa ganske, ganske løst Grundlag, som Tilfældet var her.

Løst siger jeg Grundlaget var, og ærede Medlemmer vil forstaa det, naar de lægger Mærke til de Citater, som det ærede Medlem har fremført, og som jeg med den højtærede Formands forventede Tilladelse skal belyse gennem nogle Udtalelser.

Det ærede Medlem sagde, at Tilbage-toget — det Tilbagetog, som han mente jeg havde været med i — begyndte ved en Artikel i det engelske Blad „Head-way“ i Juli Maaned. Dette Blad er Organet for de engelske Folkeforbundsforeninger, der havde opfordret mig til at skrive en Artikel der, og i denne Artikel gjorde jeg Rede for vort Forslag og vort Standpunkt paa ganske samme Maade, som jeg har gjort det mangfoldige Gange før.

Det ærede Medlem synes at have faaet den Forestilling, at der laa noget andet deri, og han bestræber sig for at indprente dette Ting denne Opfattelse gennem Citater. Men disse Citater er rigtignok af en meget utilfredsstillende Karakter. Det ærede Medlem citerer:

„Den paatænkte Ændring i Danmarks Militærvæsen betyder ikke fuldstændig Afrustning.“

Og saa siger han triumferende: „Ser man det!“. Ja, har det ærede Medlem ikke hørt os sige den Sætning nogle Gange før? Men

dernæst: Hvad ser man? Først og fremmest, at det ærede Medlem undlader at fortsætte med de Ord, som giver det fulde Indtryk af, hvad jeg ved den paagældende Lejlighed har sagt. Det, jeg siger, er nemlig dette:

„Den paatænkte Omdannelse af Militærsystemet i Danmark betyder ikke fuldstændig Afrustning, men det betyder en særdeles radikal Indskrænkning af Danmarks Militærsystem. Det er bygget paa den Overbevisning, at Danmark er ude af Stand til at opretholde en Hær og en Flaade af nogen virkelig Betydning i en Krig, i hvilken store Magter deltager, og at en Krig med Magter af en Styrke, der er lignende Danmarks, er ude af Mulighedernes Række. Den eneste militære Opgave, som Danmark kan have at udføre, vil bestaa i en Bevogtning ved Danmarks Grænser og i de danske Farvande under en Krig mellem store Magter.“

Jeg vil spørge det ærede Medlem; om han ikke omtrent kender de Sætninger fra tidligere Forhandlinger her i Salen. Jeg vil spørge andre ærede Medlemmer, om det ikke er i den nøjeste Overensstemmelse med alt, hvad vi har sagt fra vor Side under de Forhandlinger, vi har haft om hele dette Spørgsmaal; det er udtrykt ogsaa i skriftlige Betænkninger for ikke at tale om Redegørelser her i Salen.

Det ærede Medlem fortsatte med at citere:

„Danmark nægter ikke Muligheden af en Situation, der kræver Deltagelse i militære Sanktioner.“

Det siger han ogsaa som en Sætning, jeg har sagt, og det er rigtigt, jeg har sagt den, men jeg føjer ganske vist umiddelbart derefter til:

„Det vil sige Sanktioner, hvor Opgaven væsentligt vil være af politimæssig Karakter. Paa den anden Side har Danmark paa ethvert Tidspunkt siden 1919 aabent erklæret, at i Tilfælde af Sanktioner, der kunde føre til Krig i dette Ords virkelige Betydning, vil det blive de store Staters Opgave, som er Ledere i Verdenspolitikken, og som alene har den virkelige Magt til at føre Krig. Dette blev udtrykkelig fastslaaet i den Betænkning, paa Grundlag af hvilken Danmark i 1920 traadte ind i Folkeforbundet, og det danske Parlament vedtog denne Indtræden.“

Naar ærede Medlemmer hører disse Udtalelser, tror jeg, at de vil være paa det rene med, at ethvert Forsøg paa her at konstruere et Tilbagetog er af en saa løs Beskaffenhed, at jeg virkelig slet ikke forstaaer,